

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ภูมิภาคอาเซียน (ASEAN) ซึ่งประกอบด้วยรัฐสมาชิกในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ อันได้แก่ บรูไน ดารุสซาลาม อินโดนีเซีย มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ สิงคโปร์ ไทย กัมพูชา ประชาธิปไตย สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว พม่า และเวียดนาม กำลังดำเนินการเพื่อจัดตั้งประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (AEC) ในปี 2015 โดยมีเป้าหมาย 4 ประการ ได้แก่ การเป็นตลาดเดียวกัน และมีฐานการผลิตร่วมกัน การสร้างเสริมความสามารถในการแข่งขัน การพัฒนาเศรษฐกิจอย่างเสมอภาค และบูรณาการเข้ากับเศรษฐกิจของโลก ซึ่งรัฐสมาชิกจะต้องเตรียมการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนตามเป้าหมายดังกล่าวในด้านที่เกี่ยวข้อง จังหวัดอุบลราชธานีมีผู้ประกอบการ ภาคอุตสาหกรรมการผลิตเป็นจำนวนมาก และมีอาณาเขตติดต่อกับประเทศเพื่อนบ้าน กลุ่มอาเซียน 2 ประเทศคือ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว และกัมพูชา

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาระดับความรู้ เจตคติ ความตระหนักและความพร้อมของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมการผลิตในจังหวัดอุบลราชธานีต่อโครงการความร่วมมือทางเศรษฐกิจระดับภูมิภาคอาเซียน เพื่อเพิ่มระดับ ความรู้ เจตคติ ความตระหนัก และ ความพร้อมของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมการผลิตในจังหวัดอุบลราชธานีต่อโครงการความร่วมมือทางเศรษฐกิจระดับภูมิภาคอาเซียน เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างระดับความรู้ กับเจตคติ ความตระหนักและความพร้อมของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมการผลิตในจังหวัดอุบลราชธานีต่อโครงการความร่วมมือทางเศรษฐกิจระดับภูมิภาคอาเซียน และเพื่อสร้างเกณฑ์การคัดเลือกแรงงานที่เหมาะสม ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมการผลิตในจังหวัดอุบลราชธานีเมื่อเข้าสู่โครงการความร่วมมือทางเศรษฐกิจระดับภูมิภาคอาเซียนภายในสมมุติฐาน 2 ประการคือ

1) ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมการผลิตในจังหวัดอุบลราชธานีที่มีสภาพธุรกิจได้แก่ จำนวน พนักงาน ทุนจดทะเบียน และ สถานที่ตั้ง ที่แตกต่างกันมีระดับระดับความรู้ เจตคติ ความตระหนักและความพร้อม ด้านโครงการความร่วมมือทางเศรษฐกิจระดับภูมิภาคอาเซียนแตกต่างกัน

2) ระดับความรู้มีความสัมพันธ์กับ ความตระหนัก เจตคติ และความพร้อมของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมการผลิตในจังหวัดอุบลราชธานีต่อโครงการความร่วมมือทางเศรษฐกิจระดับภูมิภาคอาเซียน

ประชากรในการศึกษาครั้งนี้ได้แก่ผู้ประกอบการหรือผู้บริหารระดับกลางขึ้นไปในกิจการภาคอุตสาหกรรมการผลิตซึ่งอยู่ในการควบคุมดูแลของอุตสาหกรรมจังหวัดอุบลราชธานี จำนวน 919 โดยแต่ละแห่งจะมีผู้ตอบแบบประเมินได้ 1 คนเท่านั้น ขนาดกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการประเมินความรู้ เจตคติ ความตระหนัก และความพร้อม กำหนดโดยใช้ตารางวิยามาเน ระดับความมั่นใจ 95% และความคลาดเคลื่อน 5% ได้ขนาดกลุ่มตัวอย่างเป็น 280 คน ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างอย่างง่ายแบบไม่อาศัยความน่าจะเป็นโดยกลุ่มตัวอย่างจะถูกเลือกขึ้นมาในลักษณะบังเอิญพบ ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการให้น้ำหนักความสำคัญของคุณสมบัติแรงงานอาเซียนที่ผู้ประกอบการพึงประสงค์คือผู้เชี่ยวชาญด้านการพัฒนาตัวชี้วัดคุณสมบัติของแรงงานที่ผู้ประกอบการพึงประสงค์ จำนวนทั้งสิ้น 8 คนซึ่งผู้วิจัยใช้วิธีคัดเลือกโดยวิธีการเจาะจง ซึ่งประกอบไปด้วย อาจารย์ นักวิชาการ ผู้ประกอบอาชีพการบริหารงานบุคคล และ ผู้ประกอบการอุตสาหกรรม

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบประเมิน ซึ่งผ่านการพัฒนาและตรวจสอบคุณภาพเรียบร้อยแล้ว ประกอบด้วย แบบสอบถามข้อมูลเบื้องต้นด้านขนาดสถานประกอบการอุตสาหกรรมการผลิต แบบประเมินความรู้ด้านโครงการความร่วมมือทางเศรษฐกิจระดับภูมิภาคอาเซียน แบบประเมินเจตคติต่อโครงการความร่วมมือทางเศรษฐกิจระดับภูมิภาคอาเซียน แบบประเมินความตระหนักต่อโครงการความร่วมมือทางเศรษฐกิจระดับภูมิภาคอาเซียน แบบประเมินความพร้อมของสถานประกอบการต่อโครงการความร่วมมือทางเศรษฐกิจระดับภูมิภาคอาเซียน แบบประเมินเพื่อศึกษาคุณสมบัติของแรงงานที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมผลิตในจังหวัดอุบลราชธานีพึงประสงค์ และแบบประเมินเพื่อศึกษาน้ำหนักความสำคัญของคุณสมบัติของแรงงานที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมผลิตในจังหวัดอุบลราชธานีพึงประสงค์

5.1 สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การเพิ่มศักยภาพด้านความรู้ เจตคติ ความตระหนัก ความพร้อม และการคัดเลือกแรงงานที่เหมาะสม ของภาคอุตสาหกรรมผลิตในจังหวัดอุบลราชธานีต่อโครงการความร่วมมือทางเศรษฐกิจระดับภูมิภาคอาเซียน สรุปผลการศึกษาได้ดังนี้

5.1.1 สรุปผลความรู้ เจตคติ ความตระหนัก และ ความพร้อม ก่อนการเพิ่มศักยภาพ

ข้อมูลธุรกิจของกลุ่มตัวอย่างก่อนการเพิ่มศักยภาพ

กลุ่มตัวอย่างผู้ตอบแบบสอบถาม มาจากอุตสาหกรรมผลิตทั้งหมด 280 แห่ง ส่วนใหญ่มาจากสถานประกอบการที่มีพนักงานไม่เกิน 50 คน คิดเป็นร้อยละ 54 สถานประกอบการของผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีเงินทุนจดทะเบียนระหว่าง 1 ล้านบาท ถึง 10 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 58 รองลงมามีเงินทุนจดทะเบียนมากกว่า 10 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 23 และลำดับสุดท้ายมีเงินทุนจดทะเบียนไม่เกิน 1 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 19 ตามลำดับ ส่วนทำเลที่ตั้งของสถานประกอบการของผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ตั้งอยู่นอกอำเภอเมืองอุบลราชธานี คิดเป็นร้อยละ 64

ระดับความรู้ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมผลิตในจังหวัดอุบลราชธานีต่อโครงการความร่วมมือทางเศรษฐกิจระดับภูมิภาคอาเซียนก่อนการเพิ่มศักยภาพ

ผู้ประกอบการที่ตอบแบบประเมินถูกตั้งแต่ 20 ข้อขึ้นไปมีจำนวน 77 คน คิดเป็นร้อยละ 27 และตอบได้ต่ำกว่า 20 ข้อ จำนวน 203 คน คิดเป็นร้อยละ 73

ผู้ประกอบการส่วนใหญ่มีความรู้ในข้อคำถาม อาเซียนคืออะไรคิดเป็นร้อยละ 64 และมีความรู้เกี่ยวกับข้อคำถามเรื่องวัตถุประสงค์ของการรวมกลุ่มเศรษฐกิจในระดับภูมิภาคร้อยละ 60 ส่วนข้อคำถามอื่น ๆ มีผู้ตอบถูกไม่ถึงร้อยละ 60

ระดับเจตคติของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมผลิตในจังหวัดอุบลราชธานีต่อโครงการความร่วมมือทางเศรษฐกิจระดับภูมิภาคอาเซียนก่อนการเพิ่มศักยภาพ

ระดับเจตคติโดยรวมของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในจังหวัดอุบลราชธานีต่อการรวมกลุ่มประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน พบว่าผู้ประกอบการมีระดับระดับเจตคติต่อการรวมกลุ่มประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนโดยรวมอยู่ในระดับมาก (3.60) โดยมีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดในด้านการเป็นภูมิภาคที่บูรณาการเข้ากับเศรษฐกิจโลกได้อย่างสมบูรณ์ (3.71) รองลงมาคือด้านการเป็นภูมิภาคที่มีขีด

ความสามารถในการแข่งขันสูง (3.69) การเป็นตลาดและฐานการผลิตเดียวกัน (3.60) และการเป็นภูมิภาคที่มีพัฒนาการทางเศรษฐกิจที่เท่าเทียมกันตามลำดับ (3.41)

ผู้ประกอบการมีระดับเจตคติด้านการเป็นตลาดและฐานการผลิตเดียวกันอยู่ในระดับมาก (3.60) โดยมีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดในด้านการที่อาเซียนรวมกันเป็นตลาดเดียวจะช่วยเพิ่มอำนาจการต่อรองแก่คู่ค้าในประชาคมโลก (4.10) รองลงมาคือการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนจะทำให้มีการเชื่อมโยงเส้นทางหลวงทั้งหมดภายในอาเซียน (4.08) การรวมตัวเป็นฐานการผลิตเดียวจะช่วยเพิ่มศักยภาพการผลิต (3.48) การที่อาเซียนรวมกันเป็นตลาดเดียวจะทำให้รายได้ภาคอุตสาหกรรมการผลิตเพิ่มมากขึ้น (3.25) และ การรวมตัวเป็นฐานการผลิตเดียวจะช่วยเพิ่มคุณภาพสินค้า (3.11) ตามลำดับ

ผู้ประกอบการมีระดับเจตคติด้านการเป็นภูมิภาคที่มีขีดความสามารถในการแข่งขันสูงอยู่ในระดับมาก (3.69) โดยมีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดในด้านประโยชน์จากการจัดทำเขตการค้าเสรีอาเซียน (4.48) รองลงมาคือด้านการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนทำให้ระบบการขนส่งสินค้าได้รับการพัฒนา (4.14) การเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนทำให้ระบบเทคโนโลยีสารสนเทศได้รับการพัฒนา (4.00) การเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนจะช่วยเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของอุตสาหกรรมการผลิตในอาเซียน (3.54) แหล่งวัตถุดิบ (3.11) และ การเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนจะช่วยเพิ่มแหล่งเงินทุนแก่ผู้ประกอบการ (2.97) ตามลำดับ

ผู้ประกอบการมีระดับเจตคติด้านการเป็นภูมิภาคที่มีพัฒนาการทางเศรษฐกิจที่เท่าเทียมกันอยู่ในระดับปานกลาง (3.41) โดยมีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดในด้านการเคลื่อนย้ายแรงงานมีฝีมืออย่างเสรีเป็นสิ่งที่ดีต่อผู้ประกอบการ (4.25) รองลงมือ เป็นสิ่งดีที่ประเทศไทยให้ความช่วยเหลือแก่ประเทศสมาชิกใหม่ของอาเซียนเพื่อลดช่องว่างการพัฒนา (4.21) การเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนจะทำให้อุตสาหกรรมในแต่ละประเทศอาเซียนพัฒนาไปด้วยกัน (3.18) เส้นทางคมนาคมทางบกและทางรถไฟจะมีมาตรฐานเดียวกันเมื่อเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (3.07) การเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนจะช่วยลดปัญหาความเหลื่อมล้ำทางสังคม (2.93) และการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนจะช่วยลดปัญหาความยากจนให้แก่คนไทย (2.82) ตามลำดับ

ผู้ประกอบการมีระดับเจตคติด้านการเป็นภูมิภาคที่บูรณาการเข้ากับเศรษฐกิจโลกได้อย่างสมบูรณ์อยู่ในระดับมาก (3.71) โดยมีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดในด้านการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนจะทำให้ต่างประเทศมาลงทุนในอาเซียนเพิ่มมากขึ้น (4.39) รองลงมาคือด้านการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนจะทำให้มีการลงทุนด้านอุตสาหกรรมการผลิตในอาเซียนเพิ่มมากขึ้น (4.14) การเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนจะช่วยขยายการส่งออกของประเทศไทย (3.64) การเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนจะทำให้ประเทศอาเซียนรวมตัวเข้ากับประชาคมโลกได้อย่างทัดเทียม (3.21) และ ประเทศไทยจะมีความสัมพันธ์ที่เข้มแข็งกับมิตรประเทศเมื่อเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (3.14) ตามลำดับ

ระดับความตระหนักของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมผลิตในจังหวัดอุบลราชธานีต่อโครงการความร่วมมือทางเศรษฐกิจระดับภูมิภาคอาเซียนก่อนการเพิ่มศักยภาพ

ผู้ประกอบการมีระดับความตระหนักโดยรวมต่อการรวมกลุ่มประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนอยู่ในระดับมาก (3.84) โดยมีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดในปัจจัยด้านเครื่องจักร (4.11) รองลงมาเป็นปัจจัยวัตถุดิบ (4.09) ปัจจัยด้านช่องทางการจัดจำหน่าย (4.05) ปัจจัยด้านผลิตภัณฑ์ (3.91) ปัจจัยด้านการ

จัดการ (3.82) ปัจจัยด้านแรงงาน (3.70) ปัจจัยด้านวิธีการทำงาน (3.66) ปัจจัยด้านราคา (3.64) และ ปัจจัยด้านการส่งเสริมการขาย (3.36) ตามลำดับ

ผู้ประกอบการมีระดับความตระหนักรู้ด้านแรงงานอยู่ในระดับมาก (3.70) โดยมีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดในด้านการให้ความรู้ความตระหนักรู้ด้านอาเซียนแก่บุคลากรมากที่สุด (3.82) รองลงมาคือด้านการวางแผนนโยบายเพิ่มขีดความสามารถด้านแรงงาน (3.75) การใช้แรงงานต่างด้าวหากมีการขาดแคลนแรงงาน (3.68) และ การพัฒนาทักษะด้านภาษาอังกฤษให้แก่บุคลากร (3.54) ตามลำดับ

ผู้ประกอบการมีระดับความตระหนักรู้ด้านเครื่องจักรอยู่ในระดับมาก (4.11) โดยมีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดในด้านการใช้เทคโนโลยีการติดต่อสื่อสารที่ทันสมัย (4.29) รองลงมาคือด้านการส่งเสริมให้เกิดเครือข่ายการผลิตเพื่อแข่งขันในระดับโลก (4.29) การปรับปรุงประสิทธิภาพและขีดความสามารถในการผลิต (4.11) และการปรับปรุงเครื่องจักรให้ได้มาตรฐาน (3.79) ตามลำดับ

ผู้ประกอบการมีระดับความตระหนักรู้ด้านวัตถุดิบอยู่ในระดับมาก (4.09) โดยมีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดในด้านการหาแหล่งวัตถุดิบเพิ่มเติมจากกลุ่มประเทศอาเซียน (4.46) รองลงมาคือด้านการใช้ทรัพยากรการผลิตร่วมกันในอาเซียน (3.71) ตามลำดับ

ผู้ประกอบการมีระดับความตระหนักรู้ด้านวิธีการทำงานอยู่ในระดับมาก (3.66) โดยมีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดในด้านการนำระบบมาตรฐานเช่น ISO มาใช้ในหน่วยงาน (3.82) รองลงมาคือด้านการวางแผนนโยบายเพิ่มขีดความสามารถด้านแรงงาน (3.50) ตามลำดับ

ผู้ประกอบการมีระดับความตระหนักรู้ด้านการจัดการอยู่ในระดับมาก (3.82) โดยมีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดในด้านการหาทางเลือกแหล่งเงินทุนใหม่ภายในอาเซียน (4.29) รองลงมาคือด้านการวางแผนการผลิตอย่างเป็นระบบ (4.04) การเป็นพันธมิตรกับผู้ประกอบการอื่นๆ ในอาเซียน (3.64) และ การพัฒนาวิธีการทำงานร่วมกับแรงงานอาเซียน (3.32) ตามลำดับ

ผู้ประกอบการมีระดับความตระหนักรู้ด้านผลิตภัณฑ์อยู่ในระดับมาก (3.91) โดยมีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดในด้านการปรับปรุงรูปแบบผลิตภัณฑ์เพื่อรองรับตลาดโลก (4.25) รองลงมาคือด้านการปรับปรุงลักษณะหีบห่อบรรจุภัณฑ์อย่างต่อเนื่อง (4.07) การปรับปรุงคุณภาพสินค้าตามความต้องการของลูกค้า (3.68) และการพัฒนาคุณภาพสินค้าอย่างต่อเนื่อง (3.64) ตามลำดับ

ผู้ประกอบการมีระดับความตระหนักรู้ด้านราคาอยู่ในระดับมาก (3.64) โดยมีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดในด้านการลดต้นทุนการผลิตโดยคุณภาพสินค้าไม่ลดลง (4.04) รองลงมาคือด้านการกำหนดราคาให้เหมาะสมกับตลาดอาเซียน (3.25) ตามลำดับ

ผู้ประกอบการมีระดับความตระหนักรู้ด้านช่องทางการจัดจำหน่ายอยู่ในระดับมาก (4.05) โดยมีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดในด้านการเพิ่มช่องทางการจัดจำหน่ายเพื่อรองรับอาเซียน (4.25) รองลงมาคือด้านการจัดช่องทางจัดจำหน่ายให้ลูกค้าแต่ละประเทศเข้าถึง (4.07) และ ด้านการเตรียมความพร้อมด้านโลจิสติกส์ (3.82) ตามลำดับ

ผู้ประกอบการมีระดับความตระหนักรู้ด้านการส่งเสริมการขายอยู่ในระดับปานกลาง (3.36) โดยมีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดในด้านการประชาสัมพันธ์ให้เข้าถึงในทุกประเทศอาเซียน (3.39) รองลงมาคือด้านการประชาสัมพันธ์ผลิตภัณฑ์เป็นภาษาอื่น ๆ ในอาเซียน (3.32) ตามลำดับ

ระดับความพร้อมของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมการผลิตในจังหวัดอุบลราชธานีต่อโครงการความร่วมมือทางเศรษฐกิจระดับภูมิภาคอาเซียนก่อนการเพิ่มศักยภาพ

ผู้ประกอบการมีระดับความพร้อมต่อการรวมกลุ่มประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง (3.21) โดยมีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดในด้านค่านิยมร่วม (4.33) รองลงมาเป็นปัจจัยด้านผู้บริหาร (3.94) ด้านทักษะขององค์กร (3.75) ด้านกลยุทธ์ (2.76) ด้านกำลังคน (2.57) ด้านระบบงาน (2.55) และ ด้านโครงสร้างองค์กร (2.35) ตามลำดับ

ผู้ประกอบการมีระดับความพร้อมด้านกลยุทธ์อยู่ในระดับปานกลาง (2.76) โดยมีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดในด้านหน่วยงานมีการวางแผนกลยุทธ์ระดับหน้าที่เพื่อรองรับประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (2.96) รองลงมาคือด้านหน่วยงานมีการวางแผนกลยุทธ์การตลาดเพื่อรองรับประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (2.89) และหน่วยงานมีการวางแผนกลยุทธ์ในการขยายตัวหรือเตรียมการตั้งรับการค้าเสรี ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (2.43) ตามลำดับ

ผู้ประกอบการมีระดับความพร้อมด้านโครงสร้างองค์กรอยู่ในระดับน้อย (2.35) โดยมีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดในด้านหน่วยงานมีการกำหนดผังองค์กรอย่างชัดเจน (3.21) รองลงมาคือด้าน หน่วยงานมีการกำหนดสายการปฏิบัติหน้าที่ที่เกี่ยวกับการประสานงานกับต่างประเทศ (2.32) และหน่วยงานมีพันธมิตรหรือเครือข่ายจากประเทศอาเซียน (1.50) ตามลำดับ

ผู้ประกอบการมีระดับความพร้อมด้านระบบงานอยู่ในระดับปานกลาง (2.53) โดยมีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดในด้านการใช้เทคโนโลยีการติดต่อสื่อสารที่ทันสมัยทั้งภายในและภายนอก (3.53) รองลงมาคือด้านการจัดทำมาตรฐานการบริการ (2.66) และหน่วยงานมีหรือกำลังดำเนินการจัดทำระบบบริหารคุณภาพ เช่น ISO (1.40) ตามลำดับ

ผู้ประกอบการมีระดับความพร้อมด้านผู้บริหารอยู่ในระดับมาก (3.96) โดยมีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดในด้านผู้บริหารมีความตระหนักในการสร้างเครือข่าย (4.11) รองลงมาคือด้านผู้บริหารมีความตระหนักในความเท่าเทียมกันของแรงงานหลากหลายเชื้อชาติ (3.96) และ ผู้บริหารมีการสร้างแรงจูงใจในการทำงานให้แก่บุคลากรทุกระดับ (3.75) ตามลำดับ

ผู้ประกอบการมีระดับความพร้อมด้านกำลังคนอยู่ในระดับปานกลาง (2.57) โดยมีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดในด้านการพัฒนาบุคลากรอย่างต่อเนื่อง (3.25) และรองลงมาคือด้านการมีระบบคัดเลือกบุคลากรจากอาเซียน (1.89) ตามลำดับ

ผู้ประกอบการมีระดับความพร้อมด้านทักษะขององค์กรอยู่ในระดับมาก (3.75) โดยมีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดในด้านความเชี่ยวชาญในผลิตภัณฑ์หรือบริการอย่างครอบคลุมทุกประเด็น (4.54) รองลงมาคือหน่วยงานมีความสามารถในการตอบสนองต่อความเปลี่ยนแปลงได้เป็นอย่างดี (4.07) และความสามารถในการติดต่อคู่ค้าต่างชาติ (2.64) ตามลำดับ

ผู้ประกอบการมีระดับความพร้อมด้านค่านิยมร่วมโดยรวมอยู่ในระดับมาก (4.33) โดยมีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดในด้านหน่วยงานมีการส่งเสริมหลักธรรมาภิบาล (4.54) รองลงมาคือหน่วยงานมีลักษณะการทำงานเป็นทีม (4.25) และ บุคลากรทราบเป้าหมายขององค์กรเป็นอย่างดีและมีความตั้งใจในการปฏิบัติงานให้บรรลุเป้าหมายขององค์กร (4.21) ตามลำดับ

5.1.2 สรุปผลความรู้ เจตคติ ความตระหนัก และ ความพร้อม หลังการเพิ่มศักยภาพ

ข้อมูลธุรกิจของกลุ่มตัวอย่างหลังการเพิ่มศักยภาพ

กลุ่มตัวอย่างผู้ตอบแบบสอบถาม มาจากอุตสาหกรรมการผลิตทั้งหมด 280 แห่ง ส่วนใหญ่มาจากสถานประกอบการที่มีพนักงานไม่เกิน 50 คน คิดเป็นร้อยละ 51 มีเงินทุนจดทะเบียนส่วนใหญ่อยู่ระหว่าง 1 ล้านบาทถึง 10 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 62 รองลงมามีเงินทุนจดทะเบียนมากกว่า 10 ล้านบาท

บาท คิดเป็นร้อยละ 20 และลำดับสุดท้ายมีเงินทุนจดทะเบียนไม่เกิน 1 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 18 ตามลำดับ ทำเลที่ตั้งของสถานประกอบการของผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ตั้งอยู่นอกอำเภอเมือง อุบลราชธานี คิดเป็นร้อยละ 62

ระดับความรู้ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมการผลิตในจังหวัดอุบลราชธานีต่อโครงการความร่วมมือทางเศรษฐกิจระดับภูมิภาคอาเซียนหลังการเพิ่มศักยภาพ

ผู้ประกอบการที่ตอบแบบประเมินถูกตั้งตั้งแต่ 20 ข้อขึ้นไปมีจำนวน 210 คน คิดเป็นร้อยละ 75 และตอบได้ต่ำกว่า 20 ข้อ จำนวน 70 คน คิดเป็นร้อยละ 25

ผู้ประกอบการส่วนใหญ่มีความรู้ในข้อคำถาม อาเซียนคืออะไรและข้อคำถามเรื่องวัตถุประสงค์ของการร่วมกลุ่มเศรษฐกิจในระดับภูมิภาคร้อยละ 64 เท่ากัน ผู้ประกอบการส่วนใหญ่มีความรู้ในข้อคำถามด้านความสำคัญของไทยที่มีต่ออาเซียนร้อยละ 62 มีความรู้เรื่องข้อคำถามความเกี่ยวข้องของ AFTA ร้อยละ 61 มีความรู้เรื่องข้อคำถามด้านประโยชน์ของการก่อตั้งประชาคมอาเซียนร้อยละ 60 ส่วนข้อคำถามอื่น ๆ มีผู้ตอบถูกไม่ถึงร้อยละ 60

ระดับเจตคติของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมการผลิตในจังหวัดอุบลราชธานีต่อโครงการความร่วมมือทางเศรษฐกิจระดับภูมิภาคอาเซียนหลังการเพิ่มศักยภาพ

ผู้ประกอบการมีระดับระดับเจตคติโดยรวมต่อการรวมกลุ่มประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนอยู่ในระดับมาก (3.75) โดยมีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดในด้านการเป็นภูมิภาคที่มีขีดความสามารถในการแข่งขันสูง (3.88) รองลงมาคือด้านการเป็นภูมิภาคที่บูรณาการเข้ากับเศรษฐกิจโลกได้อย่างสมบูรณ์ (3.84) ด้านการเป็นตลาดและฐานการผลิตเดียวกัน (3.66) และด้านการเป็นภูมิภาคที่มีพัฒนาการทางเศรษฐกิจที่เท่าเทียมกัน (3.62) ตามลำดับ

ผู้ประกอบการมีระดับเจตคติด้านการเป็นตลาดและฐานการผลิตเดียวกันอยู่ในระดับมาก (3.66) โดยมีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดในด้านการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนจะทำให้มีการเชื่อมโยงเส้นทางหลวงทั้งหมดภายในอาเซียน (4.16) รองลงมาคือ การที่อาเซียนรวมกันเป็นตลาดเดียวจะช่วยเพิ่มอำนาจการต่อรองแก่คู่ค้าในประชาคมโลก (3.94) การรวมตัวเป็นฐานการผลิตเดียวจะช่วยเพิ่มศักยภาพการผลิต (3.68) การรวมตัวเป็นฐานการผลิตเดียวจะช่วยเพิ่มคุณภาพสินค้า (3.28) และการที่อาเซียนรวมกันเป็นตลาดเดียวจะทำให้รายได้ภาคอุตสาหกรรมการผลิตเพิ่มมากขึ้น (3.27) ตามลำดับ

ผู้ประกอบการมีระดับเจตคติด้านการเป็นภูมิภาคที่มีขีดความสามารถในการแข่งขันสูงอยู่ในระดับมาก (3.88) โดยมีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดในด้านการจัดทำเขตการค้าเสรีอาเซียนเป็นประโยชน์ต่อผู้ประกอบการ (4.42) รองลงมาคือด้านการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนทำให้ระบบการขนส่งสินค้าได้รับการพัฒนา (4.21) การเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนทำให้ระบบเทคโนโลยีสารสนเทศได้รับการพัฒนา (4.08) การเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนทำให้มีแหล่งวัตถุดิบเพิ่มมากขึ้น (3.58) การเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนจะช่วยเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของอุตสาหกรรมการผลิตในอาเซียน (3.56) และ การเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนจะช่วยเพิ่มแหล่งเงินทุนแก่ผู้ประกอบการ (3.43)

ผู้ประกอบการมีระดับเจตคติด้านการเป็นภูมิภาคที่มีพัฒนาการทางเศรษฐกิจที่เท่าเทียมกันอยู่ในระดับมาก (3.62) โดยมีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดในด้านการเคลื่อนย้ายแรงงานมีฝีมืออย่างเสรีเป็นสิ่งที่ติดต่อ

ผู้ประกอบการ (4.26) รองลงมาคือด้านการเป็นสิ่งดีที่ประเทศไทยให้ความช่วยเหลือแก่ประเทศสมาชิกใหม่ของอาเซียนเพื่อลดช่องว่างการพัฒนา (4.23) การเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนจะทำให้อุตสาหกรรมในแต่ละประเทศอาเซียนพัฒนาไปด้วยกัน (3.49) การเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนจะช่วยลดปัญหาความยากจนให้แก่คนไทย (3.28) การเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนจะช่วยลดปัญหาความเหลื่อมล้ำทางสังคม (3.25) และเส้นทางคมนาคมทางบกและทางรถไฟจะมีมาตรฐานเดียวกันเมื่อเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (3.21) ตามลำดับ

ผู้ประกอบการมีระดับเจตคติด้านการเป็นภูมิภาคที่บูรณาการเข้ากับเศรษฐกิจโลกได้อย่างสมบูรณ์อยู่ในระดับมาก (3.84) โดยมีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดในด้านการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนจะทำให้ต่างประเทศมาลงทุนในอาเซียนเพิ่มมากขึ้น (4.40) รองลงมาคือการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนจะทำให้มีการลงทุนด้านอุตสาหกรรมการผลิตในอาเซียนเพิ่มมากขึ้น (4.16) การเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนจะช่วยขยายการส่งออกของประเทศไทย (3.87) การเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนจะทำให้ประเทศอาเซียนรวมตัวเข้ากับประชาคมโลกได้อย่างทัดเทียม (3.42) และประเทศไทยจะมีความสัมพันธ์ที่เข้มแข็งกับมิตรประเทศเมื่อเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (3.35) ตามลำดับ

ระดับความตระหนักของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมการผลิตในจังหวัดอุบลราชธานีต่อโครงการความร่วมมือทางเศรษฐกิจระดับภูมิภาคอาเซียนหลังการเพิ่มศักยภาพ

ผู้ประกอบการมีระดับความตระหนักโดยรวมต่อการรวมกลุ่มประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนอยู่ในระดับมาก (3.98) โดยมีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดในปัจจัยด้านเครื่องจักร (4.23) รองลงมาได้แก่ ปัจจัยด้านวัตถุดิบ (4.13) ปัจจัยด้านช่องทางการจัดจำหน่าย (4.12) ปัจจัยด้านผลิตภัณฑ์ (4.04) ปัจจัยด้านการจัดการ (3.94) ปัจจัยด้านแรงงาน (3.91) ปัจจัยด้านราคา (3.89) ปัจจัยด้านวิธีการทำงาน (3.74) และ ปัจจัยด้านการส่งเสริมการขาย (3.56) ตามลำดับ

ผู้ประกอบการมีระดับความตระหนักด้านแรงงานอยู่ในระดับมาก (3.91) โดยมีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดในด้านการวางแผนนโยบายเพิ่มขีดความสามารถแรงงาน (3.98) รองลงมาคือด้านการให้ความรู้ความตระหนักด้านอาเซียนแก่บุคลากร (3.97) ด้านการพัฒนาทักษะด้านภาษาอังกฤษให้แก่บุคลากร (3.86) และด้านการใช้แรงงานต่างด้าวหากมีการขาดแคลนแรงงาน (3.84) ตามลำดับ

ผู้ประกอบการมีระดับความตระหนักด้านเครื่องจักรอยู่ในระดับมาก (4.23) โดยมีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดในด้านการใช้เทคโนโลยีการติดต่อสื่อสารที่ทันสมัย (4.32) รองลงมาคือด้านการส่งเสริมให้เกิดเครือข่ายการผลิตเพื่อแข่งขันระดับโลก (4.26) การปรับปรุงประสิทธิภาพและขีดความสามารถในการผลิต (4.19) และ การปรับปรุงเครื่องจักรให้ได้มาตรฐาน (4.13) ตามลำดับ

ผู้ประกอบการมีระดับความตระหนักด้านวัตถุดิบอยู่ในระดับมาก (4.13) โดยมีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดในด้านการหาแหล่งวัตถุดิบเพิ่มเติมจากกลุ่มประเทศอาเซียน (4.47) รองลงมาคือด้านการใช้ทรัพยากรการผลิตร่วมกันในอาเซียน (3.79) ตามลำดับ

ผู้ประกอบการมีระดับความตระหนักด้านวิธีการทำงานอยู่ในระดับมาก (3.74) โดยมีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดในด้านการนำระบบมาตรฐานเช่น ISO มาใช้ในหน่วยงาน (3.83) รองลงมาคือด้านการพัฒนาวิธีการทำงานเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการผลิต (3.66) ตามลำดับ

ผู้ประกอบการมีระดับความตระหนักด้านการจัดการอยู่ในระดับมาก (3.94) โดยมีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดในด้านการหาทางเลือกแหล่งเงินทุนใหม่ภายในอาเซียน (4.34) รองลงมาคือด้านการวางแผนการ

ผลดีอย่างเป็นระบบ(4.13) การเป็นพันธมิตรกับผู้ประกอบการอื่นๆ ในอาเซียน (3.71) และ การพัฒนาวิธีการทำงานร่วมกับแรงงานอาเซียน(3.58) ตามลำดับ

ผู้ประกอบการมีระดับความตระหนักด้านด้านผลิตภัณฑ์อยู่ในระดับมาก (4.04) โดยมีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดในด้านการปรับปรุงรูปแบบผลิตภัณฑ์เพื่อรองรับตลาดโลก (4.38) รองลงมาคือด้านการปรับปรุงลักษณะหีบห่อบรรจุภัณฑ์อย่างต่อเนื่อง (4.18) การพัฒนาคุณภาพสินค้าอย่างต่อเนื่อง (3.81) และ การปรับปรุงคุณภาพสินค้าตามความต้องการของลูกค้า (3.80) ตามลำดับ

ผู้ประกอบการมีระดับความตระหนักด้านราคาอยู่ในระดับมาก (3.89) โดยมีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดในด้านการลดต้นทุนการผลิตโดยคุณภาพสินค้าไม่ลดลง (4.10) รองลงมาคือด้านการกำหนดราคาให้เหมาะสมกับตลาดอาเซียน (3.67) ตามลำดับ

ผู้ประกอบการมีระดับความตระหนักด้านช่องทางการจัดจำหน่ายอยู่ในระดับมาก (4.42) โดยมีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดในด้านการเพิ่มช่องทางการจัดจำหน่ายเพื่อรองรับอาเซียน (4.42) รองลงมาคือด้านการจัดช่องทางจัดจำหน่ายให้ลูกค้าแต่ละประเทศเข้าถึง (4.10) และ ด้านการเตรียมความพร้อมด้านโลจิสติกส์ (3.84) ตามลำดับ

ผู้ประกอบการมีระดับความตระหนักด้านการส่งเสริมการขายอยู่ในระดับมาก (3.56) โดยมีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดในด้านการประชาสัมพันธ์ผลิตภัณฑ์เป็นภาษาอื่น ๆ ในอาเซียน (3.59) รองลงมาคือด้านการประชาสัมพันธ์ให้เข้าถึงในทุกประเทศอาเซียน (3.52) ตามลำดับ

ระดับความพร้อมของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมการผลิตในจังหวัดอุบลราชธานีต่อโครงการความร่วมมือทางเศรษฐกิจระดับภูมิภาคอาเซียนหลังการเพิ่มศักยภาพ

ผู้ประกอบการมีระดับความพร้อมต่อการรวมกลุ่มประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง (3.28) โดยมีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดในด้านค่านิยมร่วม (4.44) รองลงมาเป็นด้านผู้บริหาร (4.00) ด้านทักษะขององค์กร (3.81) ด้านกลยุทธ์ (2.80) ด้านระบบงาน (2.64) ด้านกำลังคน (2.63) และ ด้านโครงสร้างองค์กร (2.42) ตามลำดับ

ผู้ประกอบการมีระดับความพร้อมด้านกลยุทธ์อยู่ในระดับปานกลาง (2.80) โดยมีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดในด้านหน่วยงานมีการวางแผนกลยุทธ์ระดับหน้าที่เพื่อรองรับประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (3.00) รองลงมาคือด้านหน่วยงานมีการวางแผนกลยุทธ์การตลาดเพื่อรองรับประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (2.93) และหน่วยงานมีการวางแผนกลยุทธ์ในการขยายตัวหรือเตรียมการตั้งรับการค้าเข้าสู่ ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (2.46) ตามลำดับ

ผู้ประกอบการมีระดับความพร้อมด้านโครงสร้างองค์กรอยู่ในระดับน้อย (2.42) โดยมีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดในด้านหน่วยงานมีการกำหนดผังองค์กรอย่างชัดเจน (3.25) รองลงมาคือด้านหน่วยงานมีการกำหนดสายการปฏิบัติหน้าที่ที่เกี่ยวกับการประสานงานกับต่างประเทศ (2.39) และหน่วยงานมีพันธมิตรหรือเครือข่ายจากประเทศอาเซียน (1.61) ตามลำดับ

ผู้ประกอบการมีระดับความพร้อมด้านระบบงานอยู่ในระดับปานกลาง (2.64) โดยมีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดในด้านหน่วยงานมีระบบการใช้เทคโนโลยีติดต่อสื่อสารที่ทันสมัยทั้งภายในและภายนอก (3.61) รองลงมาคือด้านหน่วยงานมีการจัดทำมาตรฐานการให้บริการ (2.79) และหน่วยงานมีหรือกำลังดำเนินการจัดทำระบบบริหารคุณภาพ เช่น ISO (1.54) ตามลำดับ

ผู้ประกอบการมีระดับความพร้อมด้านผู้บริหารอยู่ในระดับมาก (4.00) โดยมีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดในด้านผู้บริหารมีความตระหนักในการสร้างเครือข่าย (4.18) รองลงมาคือด้านผู้บริหารมีความตระหนัก

ในความเท่าเทียมกันของแรงงานหลากหลายเชื้อชาติ (4.04) และ ผู้บริหารมีการสร้างแรงจูงใจในการทำงานให้แก่บุคลากรทุกระดับ (3.79) ตามลำดับ

ผู้ประกอบการมีระดับความพร้อมด้านกำลังคนอยู่ในระดับปานกลาง (2.63) โดยมีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดในด้านหน่วยงานมีการพัฒนาบุคลากรอย่างต่อเนื่อง (3.32) และรองลงมาคือด้านหน่วยงานมีระบบการคัดเลือกบุคลากรจากอาเซียนในการปฏิบัติงานแต่ละหน้าที่ (1.93) ตามลำดับ

ผู้ประกอบการมีระดับความพร้อมด้านทักษะขององค์กรอยู่ในระดับมาก (3.81) โดยมีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดในด้านหน่วยงานมีความเชี่ยวชาญในผลิตภัณฑ์หรือบริการอย่างครอบคลุมทุกประเด็น (4.57) รองลงมาคือหน่วยงานมีความสามารถในการตอบสนองต่อความเปลี่ยนแปลงได้เป็นอย่างดี (4.11) และหน่วยงานมีความสามารถในการติดต่อกู้ค้าต่างชาติ (2.75) ตามลำดับ

ผู้ประกอบการมีระดับความพร้อมด้านค่านิยมร่วมอยู่ในระดับมาก (4.44) โดยมีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดในด้านหน่วยงานมีการส่งเสริมหลักธรรมาภิบาล (4.50) บุคลากรทราบเป้าหมายขององค์กรเป็นอย่างดีและมีความตั้งใจในการปฏิบัติงานให้บรรลุเป้าหมายขององค์กร (4.46) และหน่วยงานมีลักษณะการทำงานเป็นทีม (4.36) ตามลำดับ

5.1.3 การเปรียบเทียบระดับความรู้ เจตคติ ความตระหนัก และความพร้อมของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมการผลิตในจังหวัดอุบลราชธานีต่อโครงการความร่วมมือทางเศรษฐกิจระดับภูมิภาคอาเซียนก่อนและหลังการเพิ่มศักยภาพ

ระดับความรู้ เจตคติ และความตระหนักของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมการผลิตในจังหวัดอุบลราชธานีต่อโครงการความร่วมมือทางเศรษฐกิจระดับภูมิภาคอาเซียนหลังการเพิ่มศักยภาพเพิ่มขึ้นมากกว่าเดิมที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

ยกเว้นระดับความพร้อมของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมการผลิตในจังหวัดอุบลราชธานีต่อโครงการความร่วมมือทางเศรษฐกิจระดับภูมิภาคอาเซียนหลังการเพิ่มศักยภาพไม่เพิ่มขึ้นจากเดิมที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

5.1.4 การทดสอบสมมติฐาน

การทดสอบสมมติฐานการวิจัยที่ 1 ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมการผลิตในจังหวัดอุบลราชธานีที่มีสภาพธุรกิจได้แก่ จำนวนพนักงานทุนจดทะเบียน และ สถานที่ตั้ง ที่แตกต่างกันมีระดับระดับความรู้ เจตคติ ความตระหนักและความพร้อม ด้านโครงการความร่วมมือทางเศรษฐกิจระดับภูมิภาคอาเซียนแตกต่างกันปรากฏผล ดังต่อไปนี้

(1) ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมการผลิตในจังหวัดอุบลราชธานีที่มีสภาพธุรกิจด้านจำนวนพนักงานแตกต่างกันมีระดับความรู้ด้านโครงการความร่วมมือทางเศรษฐกิจระดับภูมิภาคอาเซียนแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 โดยสถานประกอบการที่มีพนักงานมากกว่า 50 คนมีระดับความรู้มากกว่าสถานประกอบการที่มีพนักงานไม่เกิน 50 คน

(2) ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมการผลิตในจังหวัดอุบลราชธานีที่มีสภาพธุรกิจด้านจำนวนพนักงานแตกต่างกันมีระดับเจตคติ ความตระหนัก และ ความพร้อมด้านโครงการความร่วมมือทางเศรษฐกิจระดับภูมิภาคอาเซียนไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

(3) ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมการผลิตในจังหวัดอุบลราชธานีที่มีสภาพธุรกิจด้านทุนจดทะเบียนแตกต่างกันมีระดับความรู้ด้านโครงการความร่วมมือทางเศรษฐกิจระดับภูมิภาคอาเซียนแตกต่างกัน คือ ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมการผลิตในจังหวัดอุบลราชธานีที่มีทุนจดทะเบียน

มากกว่า 10 ล้านบาท มีระดับความรู้เฉลี่ยมากกว่าผู้ประกอบการที่มีทุนไม่เกิน 1 ล้านบาทที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

(4) ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมการผลิตในจังหวัดอุบลราชธานีที่มีสภาพธุรกิจด้านทุนจดทะเบียนแตกต่างกันมีระดับเจตคติ ความตระหนัก และ ความพร้อมด้านโครงการความร่วมมือทางเศรษฐกิจระดับภูมิภาคอาเซียนไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

(5) ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมการผลิตในจังหวัดอุบลราชธานีที่มีสภาพธุรกิจด้านสถานที่ตั้งแตกต่างกันมีระดับความรู้ด้านโครงการความร่วมมือทางเศรษฐกิจระดับภูมิภาคอาเซียนแตกต่างกัน โดยผู้ประกอบการที่อยู่นอกเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานีมีระดับความรู้มากกว่าผู้ประกอบการที่อยู่ในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

(6) ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมการผลิตในจังหวัดอุบลราชธานีที่มีสภาพธุรกิจด้านสถานที่ตั้งแตกต่างกันมีระดับเจตคติ ความตระหนัก และ ความพร้อมด้านโครงการความร่วมมือทางเศรษฐกิจระดับภูมิภาคอาเซียนไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

การทดสอบสมมติฐานการวิจัยที่ 2 ระดับความรู้มีความสัมพันธ์กับ ความตระหนัก เจตคติ และความพร้อมของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมการผลิตในจังหวัดอุบลราชธานีต่อโครงการความร่วมมือทางเศรษฐกิจระดับภูมิภาคอาเซียนปรากฏผล ดังต่อไปนี้

(1) ระดับความรู้ มีความสัมพันธ์ กับ เจตคติของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมการผลิตในจังหวัดอุบลราชธานีต่อโครงการความร่วมมือทางเศรษฐกิจระดับภูมิภาคอาเซียนที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์(r) 0.19 และมีสมการถดถอยสำหรับการพยากรณ์ค่าความสัมพันธ์คือ $Y = 3.456 + 0.011X$

(2) ระดับความรู้ มีความสัมพันธ์กับ ความตระหนักของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมการผลิตในจังหวัดอุบลราชธานีต่อโครงการความร่วมมือทางเศรษฐกิจระดับภูมิภาคอาเซียนที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) 0.26 และมีสมการถดถอยสำหรับการพยากรณ์ค่าความสัมพันธ์คือ $Y = 3.773 + 0.007X$

(3) ระดับความรู้ มีความสัมพันธ์กับ ความพร้อมของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมการผลิตในจังหวัดอุบลราชธานีต่อโครงการความร่วมมือทางเศรษฐกิจระดับภูมิภาคอาเซียนที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์(r) 0.15 และมีสมการถดถอยสำหรับการพยากรณ์ค่าความสัมพันธ์คือ $Y = 3.125 + 0.006X$

5.1.5 ระดับความพึงประสงค์และน้ำหนักความสำคัญของคุณสมบัติแรงงานที่เมื่อเข้าสู่โครงการความร่วมมือทางเศรษฐกิจระดับภูมิภาคอาเซียน

ปรากฏผล ดังต่อไปนี้

(1) ระดับความพึงประสงค์ของคุณสมบัติแรงงานด้านความรู้และปัญญาอยู่ในระดับมาก (4.22) โดยมีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดในด้านการใช้ภาษาต่างประเทศ (4.66) รองลงมาเป็นปัจจัยด้านการใช้คอมพิวเตอร์และสารสนเทศ (4.52) ด้านความสามารถหลากหลายในอาชีพ (4.42) ด้านการใช้เทคโนโลยีเครื่องมืออุปกรณ์ต่างๆ (4.14) ด้านระบบความคิดที่เป็นมาตรฐาน (3.98) ด้านการคิดวิเคราะห์ (3.96) และด้านการประยุกต์ใช้ความรู้ในงาน (3.88) ตามลำดับ

(2) ระดับความพึงประสงค์ของคุณสมบัติแรงงานด้านเจตคติโดยรวมอยู่ในระดับมาก (3.77) โดยมีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดในด้านการเป็นผู้พัฒนาตนเองอยู่เสมอ (4.33) รองลงมาเป็นปัจจัยด้านการแก้ปัญหาด้วยสันติวิธี (4.11) ด้านการปรับตัวยอมรับการเปลี่ยนแปลง (3.66) ด้านความรักธรรมชาติสิ่งแวดล้อม และวัฒนธรรมท้องถิ่น (3.48) และด้านความเข้าใจในความเป็นอาเซียน (3.29) ตามลำดับ

(3) ระดับความพึงประสงค์ของคุณสมบัติแรงงานด้านการทำงานร่วมกับผู้อื่นโดยรวมอยู่ในระดับมาก (4.33) โดยมีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดในด้านความมีวินัยรับผิดชอบ (4.54) รองลงมาเป็นปัจจัยด้านทักษะมนุษยสัมพันธ์ (4.51) ด้านความอดทน สู้งาน มุ่งมั่นสู่ความสำเร็จ (4.46) ด้านทักษะในการทำงานเป็นทีม (4.15) และด้านการเคารพสิทธิหน้าที่ของผู้อื่น (3.97) ตามลำดับ

(4) ระดับความพึงประสงค์ของคุณสมบัติแรงงานด้านคุณธรรมจริยธรรมโดยรวมอยู่ในระดับมาก (3.68) โดยมีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดในด้านความมีน้ำใจเอื้ออาทรต่อผู้อื่น (3.74) รองลงมาเป็นปัจจัยด้านความซื่อสัตย์ไม่ยุ่งเกี่ยวกับอบายมุข (3.69) และ ด้านการมองเห็นประโยชน์ส่วนรวม (3.62) ตามลำดับ

ลำดับขั้นน้ำหนักความสำคัญของคุณสมบัติแรงงาน เมื่อเข้าสู่โครงการความร่วมมือทางเศรษฐกิจระดับภูมิภาคอาเซียน มีค่าน้ำหนักคุณสมบัติด้านความมีวินัยรับผิดชอบ 48% ด้านความมีมนุษยสัมพันธ์ 28% ด้านการใช้ภาษาต่างประเทศ 17% และด้านการใช้คอมพิวเตอร์สารสนเทศ 7% ตามลำดับ โดยสามารถเขียนความสัมพันธ์ระหว่างเป้าหมายการคัดเลือกแรงงานอาเซียนที่ผู้ประกอบการพึงประสงค์กับปัจจัย ความมีวินัยรับผิดชอบ ความมีมนุษยสัมพันธ์ การใช้ภาษาต่างประเทศ และ การใช้คอมพิวเตอร์และสารสนเทศ ในรูปของสมการเส้นตรงได้ดังสมการที่ 1

$$Q = 0.48 A + 0.28 B + 0.17C + 0.07D \quad (1)$$

เมื่อ	A หมายถึง ความมีวินัยรับผิดชอบ
	B หมายถึง ความมีมนุษยสัมพันธ์
	C หมายถึง การใช้ภาษาต่างประเทศ
	D หมายถึง การใช้คอมพิวเตอร์และสารสนเทศ

5.2 อภิปรายผล

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ พบข้อสรุปและมีประเด็นที่สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

กลุ่มผู้ตอบแบบสอบถามที่สุ่มได้ทั้งก่อนและหลังการเพิ่มศักยภาพส่วนใหญ่ มาจากสถานประกอบการขนาดเล็ก ที่มีพนักงานและทุนจดทะเบียนไม่มากตรงกับข้อมูลสถิติของอุตสาหกรรมจังหวัดอุบลราชธานี (อุตสาหกรรมจังหวัดอุบลราชธานี 2556) แสดงให้เห็นว่าอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อม (SME) ยังคงมีความสำคัญในการเชื่อมโยงเศรษฐกิจสู่อาเซียน จึงควรเน้นนโยบายการพัฒนาศักยภาพแก่กลุ่มเป้าหมายเหล่านี้ ตรงกับคำแนะนำของสำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (ยุทธศักดิ์ สุภสร , 2555) ซึ่งกล่าวว่าการสร้างความรู้ความเข้าใจให้กับ SME เกี่ยวกับข้อตกลงต่างๆ ภายใต้อาเซียนเป็นเรื่องที่จำเป็นและสำคัญมากควรส่งเสริมให้ SME มีทั้งความรู้ในภาพกว้างของอาเซียน และมีความเข้าใจเชิงลึกถึงผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นในธุรกิจของตนเอง

ท่าเลที่ตั้งของสถานประกอบการของผู้ตอบแบบสอบถามทั้งก่อนและหลังการเพิ่มศักยภาพส่วนใหญ่ตั้งอยู่นอกอำเภอเมืองอุบลราชธานีสอดคล้องกับข้อมูลสถิติของอุตสาหกรรมจังหวัด

อุบลราชธานี (อุตสาหกรรมจังหวัดอุบลราชธานี 2556) ซึ่งบ่งชี้ว่าผู้ประกอบการอุตสาหกรรมส่วนใหญ่ตั้งอยู่ต่างอำเภอและโดยมักจะเริ่มต้นมาจากวิสาหกิจชุมชน ดังนั้นการให้ความรู้ด้านอาเซียนแก่ผู้ประกอบการกลุ่มนี้จึงเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ บุญทวรรณ วิงวอน(2556) ซึ่งมองกลุ่มวิสาหกิจชุมชนในภาคเหนือตอนล่างว่ามีจุดอ่อนคือขาด การขับเคลื่อน การดำเนินงาน มีทุนทางสังคมต่ำ ขาดคิดสร้างสรรค์ในการประยุกต์ใช้ผลิตภัณฑ์หลากหลาย ขาดการสร้างอัตลักษณ์เฉพาะและตราสินค้า และที่สำคัญขาดการทำการตลาดระหว่างประเทศ

ผู้ประกอบการที่ตอบแบบประเมินส่วนใหญ่ได้คะแนนประเมินความรู้ก่อนการเพิ่มศักยภาพไม่ถึงร้อยละ 50 เนื่องจากขาดการเข้าถึงความรู้ และยังไม่เห็นความสำคัญและผลกระทบในภาพรวมสอดคล้องกับข้อค้นพบของ ยุทธศักดิ์ สุภสร (2555) ที่กล่าวว่าผู้ประกอบการส่วนใหญ่ยังไม่ทราบว่า AEC คืออะไร หรือส่วนหนึ่งที่รู้เกี่ยวกับ AEC ก็จะไม่รู้ว่าแล้วจะมีผลกระทบอย่างไร

ภายหลังการเพิ่มศักยภาพผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีความรู้ในระดับเกินร้อยละ 50 เนื่องจากผ่านการกระตุ้นเตือนจากหน่วยงานราชการที่เกี่ยวข้องรวมถึงหน่วยงานสถานศึกษา ประกอบกับการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยีในช่วงการพัฒนาศักยภาพ ซึ่งทำให้มีความสะดวกในการศึกษาหาความรู้เพิ่มมากยิ่งขึ้น ดังที่ จันทรพา ทัดภูธร (2556:300) แนะนำว่า การพัฒนาความรู้และทักษะ การเรียนรู้แบบยั่งยืน หรือการเรียนรู้ตลอดชีวิตน่าจะเป็นแนวทางที่ถูกต้อง ในยุคที่เทคโนโลยีไอซีทีและการสื่อสารมีความก้าวหน้า การเรียนรู้ย่อมไม่ได้เกิดขึ้นเฉพาะในห้องเรียนเท่านั้น

ผู้ประกอบการมีระดับเจตคติโดยรวมต่อการรวมกลุ่มประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนอยู่ในระดับมากตรงกับผลการวิจัยของพรทิวา คงคุณ (2555 : 44) ที่สรุปผลได้ว่านักศึกษาพยาบาลมีความพร้อมอยู่ในระดับต่ำแต่มีค่านิยมและทัศนคติที่ดีในการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน โดยมีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดในด้าน การเป็นภูมิภาคที่บูรณาการเข้ากับเศรษฐกิจโลกได้อย่างสมบูรณ์และด้านการเป็นภูมิภาคที่มีขีดความสามารถในการแข่งขันสูง สอดคล้องกับงานวิจัยของนางภัส ชื่นพัฒน์พงศ์ (2555 : 55) ซึ่งได้สอบถามผู้ประกอบการในจังหวัดเชียงใหม่สรุปผลได้ว่าผู้ตอบแบบสอบถามมีทัศนคติที่ดีในด้านการได้รับประโยชน์จากการติดต่อธุรกิจกับโลกภายนอกอาเซียนและมีความคาดหวังที่จะมีความเป็นอยู่ดีขึ้น

ผู้ประกอบการมีระดับความตระหนักโดยรวมต่อการรวมกลุ่มประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนอยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดในด้านปัจจัยเครื่องจักร และวัตถุดิบ เนื่องจากในปัจจุบันเทคโนโลยีเครื่องจักรจากประเทศจีนมีการพัฒนาทั้งประสิทธิภาพและความหลากหลายทำให้ทุกประเทศในอาเซียนมีความเท่าเทียมกันทางด้านเทคโนโลยีทำให้ประเทศไทยขาดความได้เปรียบในด้านนี้ อีกทั้งวัตถุดิบภายในประเทศยังมีต้นทุนที่สูงทำให้ธุรกิจขนาดใหญ่ได้รับผลกระทบ สอดคล้องกับงานวิจัยของกชกร บุญฤทธิผล (2553 : 84) เรื่องกลยุทธ์ในการเพิ่มประสิทธิภาพการให้บริการทางด้านโลจิสติกส์ ซึ่งได้ศึกษาโอกาสในการเพิ่มประสิทธิภาพธุรกิจขนส่งพบว่าปัจจัยวัตถุดิบที่มีราคาแพงทำให้ภาคอุตสาหกรรมต้องสั่งวัตถุดิบจากต่างประเทศและหาทางเลือกในการสั่งซื้อวัตถุดิบมากยิ่งขึ้น

ผู้ประกอบการมีระดับความพร้อมโดยรวมต่อการรวมกลุ่มประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดในด้านค่านิยมร่วม สอดคล้องกับผลจากงานวิจัยของพรทิวา คงคุณ (2555 : 45) ที่สรุปผลได้ว่านักศึกษาพยาบาลมีความพร้อมในการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนอยู่ในระดับต่ำแต่มีค่านิยมและทัศนคติที่ดีต่อการเปลี่ยนแปลงที่จะเกิดขึ้น

ระดับความรู้ เจตคติ และความตระหนักของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมการผลิตในจังหวัดอุบลราชธานีต่อโครงการความร่วมมือทางเศรษฐกิจระดับภูมิภาคอาเซียนหลังการเพิ่มศักยภาพ

เพิ่มขึ้นมากกว่าเดิม ยกเว้นระดับความพร้อมที่ไม่เพิ่มขึ้นจากเดิมหลังการเพิ่มศักยภาพ ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สอดคล้องกับผลการวิจัยของ สังคม นนทบุรีพัฒนา และ คณะ (2557 : 66) ซึ่งสรุปว่า ความรู้มีความสัมพันธ์กับทัศนคติ ทัศนคติมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรม และพฤติกรรมมีความสัมพันธ์กับความตระหนักในการมีส่วนร่วม นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับผลการวิจัย สุสงวน รักหน้าที่ (2555 : 8) ซึ่งได้ให้เหตุผลในทำนองเดียวกัน ว่าการให้ความรู้ ทัศนคติที่ดี จะช่วยส่งเสริมการมีส่วนร่วมเกี่ยวกับการจัดการของเสียอันตรายให้แก่บุคลากรทางการแพทย์ ส่วนระดับความพร้อมจะต้องใช้ระยะเวลาและปัจจัยอื่น ๆ นอกเหนือจากความรู้และทัศนคติ ในการเปลี่ยนแปลง จึงไม่มีความสัมพันธ์ในการเปลี่ยนแปลงดังกล่าว สอดคล้องกับข้อค้นพบของพรทิศา คงคุณ (2555 : 45) ที่สรุปผลได้ว่าเมื่อนักศึกษาพยาบาลจะมีความรู้ หรือ เจตคติที่ดีต่อการเปลี่ยนแปลงที่จะเกิดขึ้นในการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน แต่ก็มีความพร้อมอยู่ในระดับต่ำ นอกจากนี้ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ยังไม่เคยมีประสบการณ์ในการติดต่อกิจการกับคู่ค้าอาเซียนหรือเปิดตลาดในอาเซียนด้วยตนเองและไม่นิยมทำการตลาดเชิงรุกสัมพันธ์กับงานวิจัยของ นพดล สุตันตวิณชัยกุล (2554) เกี่ยวกับความพร้อมของสถานศึกษาอาชีวศึกษาไทย ซึ่งเป็นแหล่งผลิตแรงงานภาคอุตสาหกรรม พบว่ามีความพร้อมอยู่ในระดับต่ำ

ผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมการผลิตในจังหวัดอุบลราชธานีที่มีพนักงานมากกว่า 50 คนมีระดับความรู้มากกว่าสถานประกอบการที่มีพนักงานไม่เกิน 50 คน เนื่องจากผู้ประกอบการที่มีจำนวนพนักงานมากจำเป็นต้องหาข้อมูลประเด็นการใช้แรงงานต่างด้าว หากมีการขาดแคลนแรงงาน เนื่องจากปัจจุบันแรงงานระดับปฏิบัติการในประเทศไทยเริ่มไม่เพียงพอ ทำให้ส่งผลมาถึงในจังหวัดอุบลราชธานี จึงต้องใช้เริ่มหันมาใช้แรงงานต่างด้าว ตรงกับรายงานของสถาบันพัฒนาฝีมือแรงงานภาค 7 (2557) ซึ่งได้ให้ความรู้แก่ผู้ประกอบการในจังหวัดอุบลราชธานีเพื่อสร้างความตระหนักถึงปัญหาแรงงานขาดแคลน นอกจากนี้ทางสถาบัน ยังจัดโครงการฝึกอบรมพัฒนาฝีมือแรงงานจากประเทศกัมพูชาเพื่อส่งเสริมให้ทำงานในพื้นที่จังหวัดอุบลราชธานีด้วย นอกจากนี้ผู้ประกอบการที่มีพนักงานในสถานประกอบการมากจะต้องใช้หลักการบริหารจัดการที่ซับซ้อนและเป็นระบบมากกว่าที่มีพนักงานน้อยจึงจำเป็นต้องแสวงหาความรู้รอบด้าน ตรงกับผลกับงานวิจัยของ กิตติภูมิ มีประดิษฐ์ (2554) เรื่องความตระหนักในคุณค่าของการจัดการและการตลาดในโลกยุคใหม่ ผลการวิจัยสรุปว่าปัจจัยที่ส่งผลต่อความรู้และความตระหนักคือ ประสบการณ์ที่มีต่อการรับรู้ ความเคยชินต่อสภาพแวดล้อม ความใส่ใจและการให้คุณค่า ลักษณะและรูปแบบของสิ่งรื้อและระยะเวลา รวมถึงความถี่ในการรับรู้เรื่องในเรื่องของการจัดการและการตลาดในโลกแห่งการเปลี่ยนแปลง

ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมการผลิตในจังหวัดอุบลราชธานีที่มีสภาพธุรกิจด้านทุนจดทะเบียนมากกว่า 10 ล้านบาท มีระดับความรู้เฉลี่ยมากกว่าผู้ประกอบการที่มีทุนไม่เกิน 1 ล้านบาทที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 เนื่องจากผู้ประกอบการที่มีทุนจดทะเบียนสูงมีระดับความรู้พื้นฐานด้านการลงทุนซึ่งรวมไปถึงประเด็นด้านการส่งออกและการลงทุนจากต่างประเทศ และสถานประกอบการยังต้องมีความพร้อมและความเชี่ยวชาญด้านธุรกิจและการผลิตสูงกว่า จึงจำเป็นต้องหาความรู้ทั้งด้านการตลาดและการขยายโอกาสสู่ตลาดโลกซึ่งผลจากการทดสอบพบว่าสอดคล้องกับงานวิจัยที่ผ่านมาหลายชิ้น เช่น งานวิจัยของ พชรินทร์ ปิ่นบัณฑิตทรัพย์ (2543) กฤษ โชคิการณ (2545) และ อัญชลี ผิวขาว (2548) ซึ่งมีการศึกษาความสัมพันธ์ ระหว่างความรู้ เจตคติ และการปฏิบัติซึ่งเปรียบเทียบกับมูลค่าการลงทุน และยังพบว่านอกจากความรู้ จะมีความสัมพันธ์ กับการปฏิบัติ ของบุคคลแล้ว ความรู้ยังมีความสัมพันธ์กับเจตคติของบุคคลร่วมด้วย กล่าวคือถ้าบุคคลนั้นมีความรู้ในเรื่องใดเรื่องหนึ่งดี เจตคติ

ต่อสิ่งนั้นจะดีตามไปด้วย และการมีเจตคติที่ดีก็ส่งผลให้เกิดการปฏิบัติที่มีขอบเขตสูงตามไปด้วย (อัญชลี ผิวขาว , 2548) นอกจากนี้ ผู้ประกอบการที่มีเงินทุนจดทะเบียนสูงจะมีระดับความคาดหวังในประเด็นการพัฒนาอุตสาหกรรมเนื่องจากมีโอกาสในความใกล้ชิดกับตลาดภายนอกประเทศมากกว่า ผู้มีทุนจดทะเบียนต่ำ (นงนภัส ชื่นพัฒนพงศ์, 2555) และจำเป็นต้องหาความรู้ในประเด็นการเคลื่อนย้ายแรงงานจากเหตุผลเดียวกับการอภิปรายในประเด็นก่อน

เนื่องจากผู้ประกอบการที่มีขนาดใหญ่ ซึ่งมีจำนวนพนักงาน และเงินลงทุนสูงจำเป็นต้องสร้างอยู่นอกเขตอำเภอเมืองเนื่องจากปัจจัยด้านที่ดิน แรงงาน และ สิ่งแวดล้อม (อุตสาหกรรมจังหวัดอุบลราชธานี, 2555) ดังนั้นผู้ประกอบการอุตสาหกรรมการผลิตในจังหวัดอุบลราชธานีที่มีสภาพธุรกิจด้านสถานที่ตั้งที่อยู่นอกเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานีจึงมีระดับความรู้มากกว่าผู้ประกอบการที่อยู่ในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังเหตุผลที่อภิปราย

งานวิจัยนี้ยังพบว่าความรู้มีความสัมพันธ์กับ เจตคติ ความตระหนัก และความพร้อมสอดคล้องกับงานวิจัยของหลาย ๆ ท่านดังกล่าวมาแล้ว เช่น งานวิจัยของ พชรินทร์ ปิ่นบัณฑิตทรัพย์ (2543) กฤษ โชคิการณ (2545) และ อัญชลี ผิวขาว (2548) สังคม นนท์พิพัฒน์ และคณะ (2557 : 66) สุสงวน รักหน้าที่ (2555 : 8) เป็นต้น

ด้านคุณสมบัติแรงงานอาเซียน ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมการผลิตในจังหวัดอุบลราชธานีส่วนใหญ่ให้ความสำคัญกับคุณสมบัติหลักด้านการทำงานร่วมกับผู้อื่น จากการสอบถามข้อเสนอแนะทำให้ทราบว่าทางสถานประกอบการส่วนใหญ่ไม่มีประสบการณ์ในการทำงานร่วมกับแรงงานต่างด้าว จึงทำให้คาดหวังกับแรงงานที่มีคุณสมบัติด้านนี้มากกว่าคุณสมบัติด้านความรู้และปัญญาซึ่งเป็นปัจจัยที่ผู้ประกอบการให้ความสำคัญรองลงมา ส่วนคุณสมบัติด้านคุณธรรมจริยธรรมเป็นคุณสมบัติที่ผู้ประกอบการให้ความสำคัญเป็นกลุ่มสุดท้ายเนื่องจากเป็นคุณสมบัติที่ใช้วัดผลในการคัดเลือกแรงงานค่อนข้างยาก ต้องอาศัยความผูกพันระยะยาวจึงสามารถรับรู้ได้ อีกทั้งหน่วยงานอุตสาหกรรมการผลิตของเอกชนส่วนใหญ่จะมีกฎระเบียบที่ชัดเจนในการทำงานตลอดเวลา จึงทำให้ไม่เห็นปัญหาด้านนี้ ส่วนด้านคุณสมบัติด้านเจตคติทางผู้ประกอบการมีความคิดเห็นว่าแรงงานสามารถปรับเปลี่ยนเจตคติได้หากทำงานในประเทศไทยในระยะเวลาพอสมควร

ในประเด็นย่อยผู้ประกอบการให้ความสำคัญกับทักษะด้านภาษาอังกฤษ และคอมพิวเตอร์สารสนเทศเป็นอันดับต้น ๆ เนื่องจากประกอบการมีความคาดหวังให้สถานประกอบการมีบุคลากรที่สามารถติดต่อสื่อสารธุรกิจได้ในอาเซียน นอกจากนี้ผู้ประกอบการยังให้ความสำคัญกับทักษะความมีวินัยและรับผิดชอบซึ่งจะทำให้หน่วยงานดำเนินธุรกิจได้อย่างมีประสิทธิภาพตรงกับงานวิจัย ของพีระศักดิ์ กิตติศรีวรพันธุ์ (2554 : 70) ซึ่งผู้ประกอบการในจังหวัดอุบลราชธานีให้ความสำคัญกับคุณลักษณะบัณฑิตด้านความรับผิดชอบต่อเป็นอันดับต้น ๆ

ลำดับความสำคัญต่อมาคือด้านมนุษยสัมพันธ์เนื่องจากการสร้างบรรยากาศที่ดีในองค์กรทำให้ประสิทธิภาพงานเพิ่มมากขึ้นตรงกับผลการวิจัยของเสาวณี ใจรักษ์ (2551) เรื่องความพึงพอใจของผู้ใช้บัณฑิตต่อการปฏิบัติงานและคุณลักษณะของบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาจาก มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ ปี พ.ศ.2551 ซึ่งได้ให้ความสำคัญกับทักษะด้านมนุษยสัมพันธ์ดังกล่าว

5.3 ข้อเสนอแนะ

5.3.1 ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

(1) งานวิจัยนี้พบว่าภาคอุตสาหกรรมการผลิตในจังหวัดอุบลราชธานีมีความพร้อมต่อการรวมกลุ่มประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ยังอยู่ในระดับต่ำ อุตสาหกรรมจังหวัด หรือศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาค 7 ควรเร่งประชาสัมพันธ์และให้ความรู้เกี่ยวกับประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน แก่ผู้ประกอบการโดยเฉพาะด้านการวางกลยุทธ์ในเชิงรุกหรือตั้งรับและการใช้ระบบคุณภาพในการจัดการ และจัดโครงการอบรมภาษาอังกฤษ เพื่อการพัฒนาต่อยอดให้อยู่ในระดับที่ดี เพื่อการเตรียมความพร้อมรับการเปลี่ยนแปลงผลกระทบทั้งทางลบและทางบวกของประชาคมอาเซียน (ASEAN) ที่จะเกิดขึ้นในอนาคตต่อไป

(2) งานวิจัยนี้พบว่ามิติของ เจตคติ ความตระหนัก และความพร้อม ภาคอุตสาหกรรมการผลิตในจังหวัดอุบลราชธานีอยู่ในระดับที่ไม่แตกต่างกัน จึงเป็นการง่ายต่อการวางนโยบายการพัฒนามิติเหล่านี้ไปในทิศทางเดียวกัน ส่วนการพัฒนาความรู้ให้แบ่งการพัฒนาเป็นภาคส่วนของขนาดธุรกิจตามจำนวนเงินลงทุน และ จำนวนพนักงาน

(3) นอกจากนี้ผลการวิจัยครั้งนี้ยังพบว่า การเตรียมตัวในมิติของความรู้มีความสำคัญยิ่ง เพราะอาจสามารถอธิบายถึงระดับของมิติอื่น ๆ ที่เหลือได้ ไม่ว่าจะเป็นเจตคติ ความตระหนัก และความพร้อม ดังนั้นผู้เกี่ยวข้องควรหาแนวทางการพัฒนาความรู้ด้านประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนให้เข้าถึงแก่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรม

(4) สำหรับข้อเสนอแนะจากผู้เกี่ยวข้องภาคอุตสาหกรรมการผลิตในจังหวัดอุบลราชธานี(กลุ่มตัวอย่างในการวิจัย) ต่อคุณสมบัติแรงงานอาเซียนในประเด็นปัจจุบันสรุปได้ว่า แรงงานทุกระดับและทุกวงการควรรู้จักการเรียนรู้ตลอดชีวิตรู้จักปรับตัวเข้ากับความไม่แน่นอนของสถานการณ์โลกที่เปลี่ยนแปลงตลอดเวลาซึ่งสอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2555-2559) ที่ได้กำหนดเป้าหมายหลักเพื่อให้สังคมไทยก้าวสู่สังคมที่พึงประสงค์ในอนาคตโดยมีลักษณะเด่นประการหนึ่งคือการพัฒนาไทยให้เป็นสังคมแห่งการเรียนรู้เน้นหมายความว่า การมุ่งสร้างคนให้เป็นนักเรียนรู้อย่างถึงยุคศาสตร์สำคัญของการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ที่ระบุในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 11 ที่ให้ทิศทางการปรับปรุงกระบวนการเรียนรู้โดยมุ่งประชากรในชาติไทยสามารถที่จะเรียนรู้ด้วยตนเองอย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต ดังนั้นทั้งแรงงานในจังหวัดและผู้เกี่ยวข้องควรหาแนวทางการพัฒนาความตระหนักในทิศทางดังกล่าว

5.3.2 ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

(1) ควรมีการวิจัยถึงภาพรวมและสถานการณ์ของประชาคมอาเซียน ภาพอนาคตของประชาคมอาเซียนและผลกระทบของประชาคมอาเซียนต่อภาคอุตสาหกรรมการผลิต เพื่อการพัฒนา ระดับ ความรู้ เจตคติ ความตระหนัก และ ความพร้อมของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมการผลิตต่อไป

(2) ควรมีการวิจัยและพัฒนาความพร้อมของความเป็นผู้ประกอบการอุตสาหกรรมการผลิตเพื่อมุ่งสู่การส่งออกสู่ประชาคมอาเซียน

(3) ควรมีการวิจัยและพัฒนาความรู้เกี่ยวกับอาเซียนโดยการวิเคราะห์ช่องว่าง (Gap Analysis) ที่ต้องพัฒนาความรู้เพิ่มเติม จำแนกตามขนาดธุรกิจ

(4) ควรมีการวิจัยเพื่อพัฒนาความสามารถด้านทักษะและวิธีการถ่ายทอดความรู้ทางเทคนิค นอกชั้นเรียนเพื่อส่งเสริมลักษณะการเรียนรู้ด้วยตนเองตลอดชีวิต สำหรับผู้เกี่ยวข้องในการเตรียมความพร้อมด้านบุคลากรมุ่งสู่ความเป็นประชาคมอาเซียน

